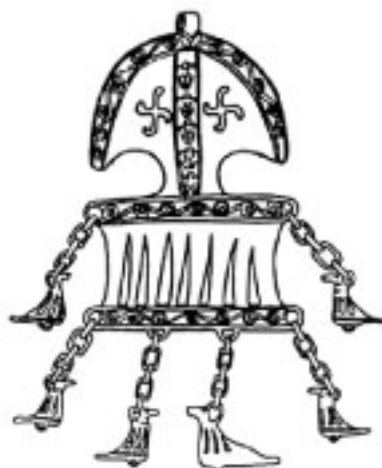

ნაზი ხანიაშვილი

თქროს საქმისი –
თბილისის საიდუმლო

The Golden Fleece
The Mystery of Two Suns

NAZI KHANIASHVILI

2013

ნაზი ხანიაშვილი

თქნოს საწმისი –
ორი ძნის საიდუმლო

„გულზე მესვენა მზე-მთვარე
ვლაპარაკობდი ღმერთთანა“.

ვაჟა-ფშაველა

თბილისი 2013

მითი არგონავტების შესახებ მითოლოგიის მთელი რიგი მკვლევარების მიერ განისაზღვრება, როგორც „მოგზაურობა ქვესკნელის სამეფოში“. ზოგიერთები გამოთქვამენ აზრს, რომ ის არის ზღაპარი. მიაჩნიათ, რომ არგონავტების მითი შეიქმნა ძვ.წ.VIII საუკუნეში და უკავშირდება ბერძენთა პირველ მოგზაურობებს შავ ზღვაზე. ძვ.წ.VIII საუკუნე ბერძენი ერის ჩამოყალიბების პერიოდია. მათ ხომ სულ დიდი 3000 წლის ისტორია აქვთ. ამ პერიოდისთვის მითები უკვე აღარ იქმნებოდა. ეს კი ნიშნავს იმას, რომ **ბერძნებმა „არგონავტები“-ს მითი სხვა ხალხებიდან „ისესხეს“**. 3000 წლის წინ მითები აღარ იქმნებოდა. ძველი ცივილიზაციის ხალხთან შედარებით ბერძნები ახალი ხალხია, ისევე, როგორც ებრაელები.

რამდენიმე წლის წინ, თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტში ჩატარებულ საერთაშორისო სამეცნიერო კონფერენციაზე ბერძნული ცივილიზაციის მკვლევარმა, რისმაგ გორდეზიანმა, „ოქროს საწმისის“ კვლევასთან დაკავშირებით, აღნიშნა, რომ „არგონავტების“ მითში საერთოდ არ არის ნახსენები სიტყვა „კოლხეთი“. ამ ინფორმაციამ გააოცა იქ დამსწრე საზოგადოება. მაშ რასთან გვაქვს საქმე?!

ჰეროდოტედან მოყოლებული დღემდე მრავალგზის ცდილა ადამიანი, ჩასწვდომოდა მითოსის რაობას, სინამდვილეში რასთან იყო ეს ყველაფერი დაკავშირებული. დადასტურებულია, რომ მითოლოგიის შესწავლას მიუძღვნა ათასობით გამოკვლევა მეცნიერთა და სპეციალისტთა ასზე მეტმა თაობამ, მაგრამ მითოლოგიის ნამდვილ არსს ვერავინ ჩასწვდა.

დედამიწის პირველ ადამიანებს გახსნილი ჰქონდათ ე.წ. „მესამე – გონითი თვალი“. ისინი ხედავდნენ და აღიქვამდნენ მიკრო და მაკრო სამყაროს ყველა განზომილებაში. სწორედ

მათი დანატოვარია მითები, ეთნოგრაფიული წეს-ჩვეულებები და არქეოლოგიური სიმბოლიკა. ჩემი გამოკვლევებით, მითები არის პირველ ადამიანთა ცოდნა მრავალგანზომილებიანი სამყაროს მეტაფიზიკური მოწყობის და მის გენეტიკურ კოდში მიმდინარე კოსმიური პროცესების შესახებ. მითი არ შეიძლება იყოს ისტორიული ფაქტი.

„ოქროს საწმისის“ თემა მსოფლიოს თითქმის ყველა ხალხის მითოლოგიაშია.

მითოსისა და ეთნოგრაფიული მასალის მიხედვით, „ოქროს საწმისის“ სიმბოლოს – ცხვრის ტყავს კიდებდნენ სიცოცხლის მარადმწვანე ხეზე, რომელიც გაიგივებულია ნაყოფიერების ქალხვთაება – დედამინის სიმბოლოსთან, მატერიასთან.

ვინაიდან „ოქროს საწმისი“-ს თემა არგონავტების მითთან ასოცირდება, ვნახოთ, როგორ გამოსახავდნენ თვითონ ბერძნები „ოქროს საწმისს“ სურათზე, რომელიც შექმნილია ბერძნული მითების მიხედვით: ცხვარზე ზის ქალი და უსახო მამაკაცი, შიშველი, ჩრდილის სახით. სურათის წარწერის მიხედვით „ოქროს საწმისი“ არის არა ცხვარი, არამედ მასზე მჯდომი „და-ძმა“, რომელთაც თავზე ადგიათ დედა. მითის მიხედვით, „და-ძმა“ ჰელე და ფრიქსეს დედა ნეფელე გაუჩინარდა. დედინაცვალმა ინომ გერები შეიძულა. თესლი ფარულად მოხალა. მოსავალი განყდა. ყალბი ნამისნით ქმარი დააჯერა, შვილები ღმერთებს მსხვერპლად უნდა შესწიროო. ასრულების უამს გამოჩნდა დედა ნეფელე, „და-ძმა“ ჰერმესის ნაჩუქარ ცხვარზე შესვა, ღრუბლებით შებურა და აღმოსავლეთისკენ გაისტუმრა. ღრუბლებში გაფრენილ ვერძზე ჰელემ თავი ვერ შეიკავა და ჩავარდა ზღვაში – ჰელესპონტი (დარდანელის სრუტე – ჰეგოსის და მარმარილოს ზღვებს შორის).

ამ სურათმა გამახსენა ერთი გამოცხადება, რომელიც თითქმის 20 წლის წინ ვნახე ცაზე: სამსახურში, შესვენების

დროს, ჩემს კაბინეტში ვისვენებდი. უცებ ისეთი შეგრძნება დამეუფლა, რომ იმ წუთში ცაზე რაღაც უნდა მეხილა, რაც მომცემდა მნიშვნელოვან ინფორმაციას. ცა იყო ნათელი, მზიანი, მშვიდი, ხეზე ფოთოლიც კი არ ირხეოდა, აქა-იქ პანია ღრუბლები მოჩანდა. გავოცდი, როდესაც ღრუბლები დაიძრა, შეგროვდა ჩემი მზერის არეში, თან ბრუნავდა. როცა გამოსახულება გაჩერდა, თვალებს არ ვუჯერებდი – ეს იყო ჩემი პროფილი, მხრები და თავი, სახით მარცხნივ, წელზემთ. შემდეგ მარცხენა საფეთქელთან თმაზე გამოჩნდა პატარა **მზე** – თითქოს შიგნიდან გამოვიდა, რომლის სხივები ისეთი ძლიერი იყო, რომ ამ მზიან ამინდში თვალისმომჭრელად აფრქვევდა სხივებს. გამოსახულებამ რამდენიმე წუთის შემდეგ ბრუნვა დაიწყო. მოძრაობა რომ დაასრულა, თეთრწვერიანი მამაკაცის სახე მიიღო, ოდნავ აწეული სახით – ცისკენ იცქირებოდა, საიდანაც ღრუბლებისგან წარმოქმნილი თეთრი ცხენი გამოჩნდა და თეთრწვერა მამაკაცის ახლოს გაჩერდა. ჩამომიყალიბდა აზრი, რომ მე ვიხილე ერთარსება, თავისა და მხრების მარცხენა მხარე იყო ჩემი გამოსახულება, ხოლო მარჯვენა მხარე – თეთრწვერიანი მამაკაცისა, რომელთანაც მოვიდა თეთრი ცხენი. წლების მანძილზე ვცდილობდი ამომეხსნა ამ ხილვის საიდუმლო. ახლა უკვე შემიძლია განვაცხადო: **მე მაჩვენეს, თუ რა არის სინამდვილეში „ოქროს საწმისი“.**

განვიხილოთ ტყუპი და-ძმის თემა მსოფლიოს სხვა ხალხებთან:

ჩინური მითოლოგიით, სურათზე გამოსახულია ტყუპი „და-ძმა“, რომლებიც შემდეგ ქორწინდებიან, ისინი წელს ქვემოთ თევზებია, აქვთ გადაგრეხილი ბოლოები, ხოლო მარცხენა წელს ზემოთ ქალია, რომელსაც ხელში დაკეცილი მარაო (ფარგალი) – ქალური სიმბოლო უჭირავს, მარჯვენა კი – მამაკაცია, რომელსაც ხელში „გონიო“ – კუთხოვანი საგანი უკა-

ვია. მხრები გაერთიანებული აქვთ და ერთარსება სხეულის შთაბეჭდილებას ტოვებენ – თითოეულის მეორე ხელი არ ჩანს, ორსახა ერთარსებაა. მერწყულის ზოდიაქოს ნელს ზემოთ ადამიანის და ნელს ქვემოთ თევზის სახით გამოსახავდნენ. ამ სურათზე ჩინური მითოლოგია წინასწარმეტყველებს, თუ როდის უნდა მოხდეს ტყუპი და-ძმის შეერთება-შეუღლება. ეს კი მიგვანიშნებს ახ.წ. III ათასწლეულის დასაწყისზე, როცა დაიწყო მერწყულის ზოდიაქოს კოსმიური ორიათასწლეული.

შუმერის 5400 წლის ქვის ბეჭდის ფრაგმენტზე, მდინარის ბოლოს ასახულია ორსახა ღმერთი იანუსი, რომლის მარცხენა სახე არის თეთრწვერა მოხუცი, ხოლო მარჯვენა სახე – ქალი. მათ ტანი ერთი აქვთ, ერთარსებაა და აცვიათ ქალღმერთ ინანას ქვედაკაბა. იგი ასახავს სამყაროს მეოთხე საწყისს – ცა-ცეცხლის ენერგიას, რომელიც გამოსახულია „დროის მდინარის“ – თევზის ზოდიაქოს ბოლოს, ეს კი დროში ახ.წ. 2000 წელს შეესაბამება. მაშასადამე, ტყუპი და-ძმის შერწყმა-შეერთება ამ მინიშნებითაც უნდა მოხდეს ახ.წ. III ათასწლეულის დასაწყისში.

ძველი ცივილიზაციის ყველა ხალხში არსებობს მითი ტყუპი და-ძმის შესახებ, რომლებიც შემდგომში ქორწინდებიან. მითების მიხედვით, ძმა წვალებით, ბრძოლით იბრუნებს თავის „და“-ს ზოგიერთი ცხოველის დახმარებით – ქალღმერთი ცხოველებით მოდის და ითვლება მზის შვილად. იგი ასახავს „დღეს“ – „მზეს“, ხოლო „ძმა“ ასახავს „ღამეს“ – „მთვარეს“. ეს არის ორი საპირისპიროს შეერთება. ამ საკითხს რიტუალის დროს ასე გამოხატავდნენ: სახის სხვადასხვა მხარეს სხვადასხვაფრად იღებავდნენ – ერთი მხარე იყო შავი, მეორე – თეთრი; სვანებთან „ადრეკილაის“ დღესასწაულზე ერთი კაცი იყო თეთრი, მეორეს სახეს შავად მურავდნენ; გამოხატავდნენ ორსქესიანი ანდროგენი არსებების გამოსახულებით. ადამიანის

კოსმიური ტყუპისცალი მისი ორეულია, მეორე „მე“, ადამიანის კოსმიური ჩრდილია; აგრეთვე უნოდებენ „ტყუპი ღრუბლებში“. ბოლო პერიოდში გადაღებულ ფოტოსურათებზე ფიქსირდება ადამიანის კოსმიური ჩრდილი, რაც ვფიქრობ, მომავალში მეცნიერთა მიერ სერიოზული შესწავლის საკითხი უნდა გახდეს.

„ოქროს სანმისი“ რუსულ ენაზე გამოითქმის „Золотое руно“. სიტყვა „რუნი“ რუსულ მეტყველებაში მხოლოდ „ოქროს სანმისთან“ მიმართებაში იხმარება. სიტყვა „რუნი“ ნიშნავს „საიდუმლო“-ს, იგივე „რა-უნი“. ორივე ქართული ანბანის ასო-ნიშნებია: 19-რ-რა-რაე ეგვიპტის ტაროს არკანებით (საიდუმლო) არის „მზე“, ხოლო 22-უ-უნი, ევროპელთა რუნების მიხედვით, არის „დღე“. ეგვიპტის ტაროს არკანები და ევროპელთა „რუნები“ არის ანბანის სიმბოლიკით გამოსახული კოსმიური ცოდნა ღრმერთზე, ადამიანსა და სამყაროზე, რომლის ცოცხალი გენეტიკური კოსმიური პროცესი გადმოცემულია მითებში და ყველაზე დიდი სიღრმით მხოლოდ ქართულ ანბანში აისახება – ეს არის ბიბლიური კაბალას ცოდნა. ქართული წყაროების მიხედვით, „მზე“ და „დღე“ ორივე მზეა. მაშასადამე, **„ოქროს საწმისი“** — „Золотое руно“ **ნიშნავს „ოქროს საიდუმლოს“** — „**ორი მზის“ საიდუმლოს.**

ქართული მითოსით, 64-დან ბოლო ხვთისშვილი, ბერი, დობილიანი იახსარია. ისინი ყოველთვის ერთ წყვილს წარმოადგენდნენ და თაყვანსაც ერთად სცემდნენ. მითოსის მიხედვით, ისინი **„ნახევარმზეებია“** და წინასწარმეტყველებით „8 დღის“ შემდეგ ერთდებიან – „შეუღლდებიან“, ანუ ორივე „ნახევარმზე“ ერთიანდებიან მთლიან „მზედ“. ქართული მითოსით შეუღლებული „და-ძმა“ არის გამთლიანებული „მზე“, ანუ „ოქროს სანმისი“ – ორი ნახევარმზის გამთლიანება ერთ მთლიან „მზედ“.

ქართველთა ამ აზროვნებას ზუსტად ასახავს არქეოლოგი კიაზო ფიცხელაურის ხელმძღვანელობით კახეთში, ფევრების

სამაროვანში აღმოჩენილი ბრინჯაოს ნაკეთობა, რომელსაც აქვს 4 ფეხი, 2 ხელი – ჩიტები, ტანი ერთი, **თავი ორი ნახევარმზეა** – ორი სვასტიკა, მბრუნავი მზე. ამკარაა, რომ ეს არის ორი ნახევარმზის, ორი არსების – კოსმიური „და-ძმის“ შერწყმა. ეს გამოსახავს სწორედ, ქართული აზროვნებით, „ოქროს სანმისს“ – „ორ მზეს“. ბრინჯაოს ეს ნაკეთობა რომ აღმოსავლეთ საქართველოში, კახეთშია აღმოჩენილი და წარმოდგენილია სიღნაღის ისტორიულ-ეთნოგრაფიულ მუზეუმში, შემთხვევითი არ არის.

საინტერესო ინფორმაციაა გადმოცემული ენციკლოპედიაში (Мифи народов мира т.1 1980г. «Аргонавты», ст.99.) არგონავტების მითის შესახებ, რომლის მიხედვითაც, „ოქროს სანმისის“ მოსაპოვებლად ბერძნები „არგოს“ ნავით ორჯერ ჩავიდნენ ქალაქ „Кизики“-ში, რაც ქართულად იკითხება როგორც „ქიზიყი“. შეგახსენებთ, რომ აღმოსავლეთ საქართველოს ერთ-ერთ უძველეს ქალაქს – სიღნაღს ადრე „ქიზიყი“ ერქვა. მითის მიხედვით, ის ქვეყანა, სადაც ქ. „ქიზიყი“ მდებარეობდა, „დალიონი“-ს ქვეყანად იწოდებოდა. სიტყვიდან „დალიონი“ – „დალი-ონი“, „დალი“ ქართველთა ქალღმერთია, ხოლო ქართული ანბანის „ო-ონ“ ასო-ნიშნით გამოხატავდნენ ქართველები უძველეს ქართულ ხელნაწერებში სიტყვა „უფალს“. მაშასადამე, სიტყვა „დალიონი“ ქართული ფენომენია. მითის მიხედვით, „დალიონის“ ქვეყანაში არგონავტები დიდი ზეიმით მიიღეს და გაისტუმრეს. ზღვაში ღამის სიბნელეში მათ თავს დაესხნენ ურჩხულები, რომელთა დამარცხების შემდეგ გზა განაგრძეს. სანინაალმდეგო ქარმა ხომალდი ღამით ისევ ქ. „ქიზიყი“-ში მიიყვანა (არსებობს ინფორმაცია, რომ ერთ დროს შავი და კასპიის ზღვები ერთიანი იყო. აქედან გამომდინარე, შესაძლებელია, ზღვის ნაპირი სწორედაც ქ. სიღნაღთან – ქიზიყთან ყოფილიყო). დალიონის ხალხმა სიბნელეში არგონავტები ვერ იცნო,

თავიანთი მტრები – „პელაზგები“ ეგონა და დაიწყო მათთან ბრძოლა. დილით კი ყველაფერი გაირკვა. ამ მითის მიხედვით, ამკარაა, რომ ბერძნები და პელაზგები სხვადასხვა ხალხია და ქართველები პელაზგებს თავიანთ დაუძინებელ მტრად თვლიდნენ. ზემოთ აღნიშნულიდან გამომდინარე, შემთხვევითი არ არის, რომ წმინდა ნინომ ქ. სიღნაღში (ქ. ქიზიყში) დაასრულა თავისი მოღვაწეობა და იქვე ჰპოვა თავისი საბოლოო განსასვენებელი.

მზის თაყვანისმცემელთა რელიგია, ასეთი ხატის მამულად (სატახტო ქალაქად), როგორც წესი, ქვეყნის აღმოსავლეთ პროვინციას ირჩევდა. ახ.წ. I საუკუნეში ცნობილი მოგზაური სტრაბონი აღწერს იბერიის აღმოსავლეთ საზღვარზე სატაძრო მამულს – კამბისენას (კამბეჩოვანს), ანუ ქიზიყს (ადრე ეს სახელი მხოლოდ სიღნაღს ერქვა). აქ მდებარე იბერთა უმთავრეს საკულტო ტაძარს იგი ქალღმერთის საკუთრებად ასახელებს (ქართველთა წინაპრებს მზე ქალღმერთად ჰყავდათ წარმოდგენილი, რაც კაცობრიობის უძველესი ხალხისთვისაა დამახასიათებელი) და დაწვრილებით აღწერს მისთვის მსხვერპლად შეწირვის რიტუალს („საქართველოს ისტორიის ნარკვევები“ 1970წ., ტ. I, გვ. 585).

ჩემი მშობლები წარმოშობით სიღნაღის რაიონიდან – ქიზიყიდან არიან. ბავშვობაში გამიგონია და დღემდეა შემორჩენილი თქმულება იმის შესახებ, რომ ქიზიყს ბატონი არასოდეს ჰყოლია. ეს საკითხი ყოველთვის მაინტერესებდა და ჩემში კითხვებს ბადებდა, თუ რა იყო ამის მიზეზი. ახლა უკვე ნათელია: ვინაიდან ქიზიყი უძველესი წარმართობის პერიოდიდან ხატის მიწად – მამულად ითვლებოდა, ამიტომ მას ჩვეულებრივი მოკვდავი ვერ დაეპატრონებოდა. ამიტომ ქიზიყს არასოდეს ჰყოლია ბატონი.

სიღნაღის კიდევ ერთხელ დათვალიერებისას გადავხედე

გალავანს შიგნით მოქცეულ უძველეს ქალაქს და შემექმნა შთაბეჭდილება, რომ იგი ბორჯღალს ასახავს – მზის, ცეცხლის სტიქიის სიმბოლურ გამოსახულებას, რომლის თითოეულ ბოლოზე ეკლესიაა აშენებული. ეს აზრი გავუზიარე რაიონის კულტურის განყოფილებას და გამგებელს, მოვითხოვე ქალაქისთვის გადაეღოთ აეროფოტო და ეს სურათი ქალაქის ცენტრალურ მოედანზე „ბილბორდის“ სახით წარმოედგინათ. ამითი მთელი სიცხადით წარმოვაჩენდით სტრაბონის მიერ I საუკუნეში აღწერილ მზის – ცეცხლთაყვანისმცემლობის საკულტო ტერიტორიას. ქართველები ცივილიზაციის პირველსაწყისი გენის ხალხი ვართ, ამიტომ ამ საკითხების შესწავლა და წარმოჩინება კაცობრიობის წინაშე ქართველი ხალხის პირდაპირი მოვალეობაა.

განვიხილოთ ხეთების „ოქროს საწმისიანი ცხვარი“: **ორთავა ცხვარზე** დგას ხეთების ქალღმერთი, რომელსაც ხელებით უჭირავს გაშლილი „საჩრდილობელი“ – მოსასხამი – ე.წ. „კრეტსაბმელი“. ერთი შეხედვით, იგი გამჭვირვალე და ჰაეროვანი „მატერიაა“. „საჩრდილობელსა“ და ქალღმერთს შორის გველი ჩანს, რასაც „ადამ და ევას“ ღრმა ფილოსოფიურ კოსმიურ გააზრებამდე მივყავართ. ამკარაა, რომ ხეთებთან უფრო დაშიფრული სიმბოლიკითაა გამოსახული „ოქროს საწმისის“ კოსმიური „ძმა“; ბერძნებთან კოსმიური ძმა ჩრდილის სახითაა, ამიტომ ხეთების „ოქროს საწმისიანი“ ორთავა ცხვრის თემა ქართველთათვის მეტად მნიშვნელოვანი საკითხია. ვინაიდან, სწორედ ქართველები არიან ის ხეთები, რომელთაც დღემდე ვერ მიაგნო მსოფლიოს მოაზროვნე საზოგადოებამ. განვიხილოთ სიტყვა „ხეთი“. „ხე-თი“-ს ფუძეა „ხე“, რომელიც სიცოცხლის ხესთანაა დაკავშირებული. მას ეს სახელი იმ ენაზე მოსაუბრე ხალხმა დაარქვა, რომლის მეტყველებაში სიტყვა „ხე“ ნიშნავს „ხე“-ს, რაც მითოლოგიურად უკავშირდება „სი-

ცოცხლის ხე“ „მესი“-ს, საიდანაც წარმოსდგება სიტყვა „მესია“. ამასთან, საქართველოს ტერიტორიაზეა **კახეთი, კუხეთი, მესხეთი, ჯავახეთი, კოლხეთი** და საქართველოს დედაქალაქის სახელიც – **მცხეთა** უკავშირდება „სიცოცხლის ხეს“.

ბოლო წლებში ოთხრქა და ოთხყურა ცხვრების დაბადება საქართველოში, კერძოდ, ხევსურეთში უდიდესი კოსმიური მოვლენაა – **ხეთებთან „ოქროს საწმისის“ ცხვრის ორი თავი დღეს ერთ თავში შეთავსდა და ამიტომაა ოთხრქა და ოთხყურა.**

სწორედ ეს არის უმნიშვნელოვანესი ნიშანი, დასტურის იმისა, რომ „ოქროს საწმისი“ დედამინაზე – საქართველოში დაბრუნდა.

ერთ-ერთი ქართული მითი გვეუბნება: „დობილიანმა იახსარმა დევები ბრძოლისას ტბაში ჩახოცა, დევების სისხლმა ტბა შეადედა და დობილიანი იახსარიც (64 ხვთისშვილიდან დობილიანი მხოლოდ 64-ე ხვთისშვილი იახსარია) სისხლით შედედებულ ტბაში ჩარჩა. ქადაგის კარნახით, მოიძიეს „ოთხრქა-ოთხყურა“ ცხვარი და სოფ. „ქალქვისთავიდან“ მოიყვანეს, წმინდა ზვარაკის წმინდა სისხლმა შედედებული ტბა გაანმინდა და დობილიანი იახსარი „ამობრძანდა“. დობილიანი იახსარისთვის შესანიშნავად სახელდებული „ოთხრქა-ოთხყურა“ ცხვრების თითო-ოროლი „ეგზემპლარი“ კვლავ გამოჩნდა ფშავ-ხევსურეთის სალოცავებში შესანიშნავად: გუდანის და ლაშარის ჯვრებში. არის ინფორმაცია, რომ ასეთივე ჯიშის ცხვრები გამოჩნდნენ პირენეებში – ბასკების ქვეყანაში. შეიძლება ამ ცხვრებმა „დროთა კავშირი“ შეკრან და ბასკთა და ქართველ იბერთა ნათესაობის ახალი საიდუმლო გაგვიმხილონ: იბერთა რასის გენურ კოდებს ევროპაში დაემატოს „ჰერალდიკურ ცხოველთა“ ჯიშების გენური კოდი, ეს ჭეშმარიტად სარკვევი თემაა“. („მითი და ტრადიცია“, წიგნი III, მთ. რედაქტორი კობა არაბული).

მსოფლიოს უძველესი ხალხი და მათ შორის ქართველები, ჯერ კიდევ 3-4 ათასი წლის წინ, მიცვალებულს სამარხში ემბრიონის პოზით კრძალავდნენ, ქალს მარცხენა მხარეს, კაცს – მარჯვენა მხარეს გადაბრუნებულს, ისე, როგორც სურათზეა გამოსახული. ეს იმას მოწმობს, რომ ქართველებმა ჯერ კიდევ შორეულ წარსულში იცოდნენ, რომ ყველა და ყველაფერი პირველსაწყისს უბრუნდება და აქედან გამომდინარე, მიცვალებულს უბრუნებდნენ ემბრიონის მდგომარეობას – ისეთს, როგორც იყო დედის მუცელში – დაბადებამდე. **ქართველუბა ასევე იცოდნენ, რომ ალაშიანის მარცხენა მხარე მდებარეობდა და მარჯვენა – მამრი, ამიტომაც სამარხებში ქალები მარცხენა ბადაბრუნებული, ხოლო კაცები – მარჯვნივ. ასე დიდი და ღრმა იყო ქართველთა კოსმოგონური ცოდნა.**

ადამის ცივილიზაცია იბერიის დიდი ცივილიზაციის ნაწილია, სიტყვა „იბერია“ ქართული ფენომენია და სიტყვა „ბერი“-დან წარმოსდგება – სიტყვის ძირითადი ფუძეა „ბერი“. ქართული მითოლოგიით სამყაროს შემოქმედნი არიან ქართველთა ხვთისშვილები, რომლებიც არიან ნახევარღმერთები, **ბერები**, ბედის ბედაურის დროში მონაცვლეობით მფლობელები, უკვდავნი და მარადიულნი. ყველა ისინი არიან ერთის – გიორგი ნაღვარმშენიერის – მორიგე ღმერთის – ზეციური მამის 64 სახე – გამოვლინება, რომლებიც დ.ნ.მ.-ის დონეზე ნებისმიერ უჯრედში 64 ნუკლეინის მჭავას სახით გამოვლინდება. ქართველებს მეტყველებაში გვაქვს სიტყვები: ბერი, ბე-ბერი, ბერდედა, დედაბერი. არ მეგულება სხვა ენაზე მოსაუბრე ხალხი, რომელთა ენაში „ბერი“ – „ბებერი“ ღრმად მოხუცს ნიშნავდეს და იხმარებოდეს როგორც ქალის, ისე კაცის მიმართ – ბერიკაცი, დედაბერი.

ბოლო წლებში სიტყვა „იბერია“ ქართველებმა შეცვალეს

სიტყვით „ივერია“, რაც ენერგეტიკულად „ვერ“ შემდგარ „ერ“-ს ნიშნავს. ასევე, სიტყვა „ივერია“-ს თუ უკულმა ნავიკითხავთ, მივიღებთ სიტყვას „აირევი“. ვინაიდან სიტყვის ძალას სამყაროში ძალიან დიდი მნიშვნელობა აქვს, საქართველოსთან მიმართებაში აუცილებლად უნდა ვიხმაროთ სიტყვა „იბერია“ და არა „ივერია“, ვინაიდან ეს სიტყვა საქართველოსთვის დამანგრეველი ენერჯის მატარებელია.

ქართველები იბერიის დიდი ცივილიზაციის საწყისი გენის მატარებელი ერი ვართ. საქართველოს ოდითგან „იბერია“ ერქვა. იბერიის ცივილიზაცია ქართული გენის გამოვლინებაა. ერთ დროს მთელი მსოფლიო იბერიის გენის ხალხით იყო დასახლებული და ყველა ერთ ენაზე – ქართულ ენაზე ლაპარაკობდა.

ქართული სიტყვა „იბერია“ „ოქროს საწმისის“ სიმბოლური და ენერგეტიკული ასახვაა, სადაც „ი-ინ“ – სამყაროს დიდი დედაა; ბერ-თეთრწვერა მოხუცია, იგივე ქართველთა იახსარი. მსოფლიოს უძველესი ხალხი თაყვანს სცემდა თეთრწვერა მოხუცს. ამერიკის კონტინენტზე უძველესი ტომებიც თაყვანს სცემდნენ თეთრწვერა მოხუცს, თუმცა მათ წვეროსანი მამაკაცი არ ენახათ – მათ მამაკაცებს წვერი არ ჰქონდათ; „ია“ – პატარძალია. შუმერების ქალღმერთი „აია“ პატარძალია, მზე „უთუ“-ს „და“ და მზე „შამაშის“ მდედრული ცალი, რომელიც გაიგივებულია დედა ცხვართან. მაშასადამე, სიტყვა „იბერია“ „ოქროს საწმისის“ გამოხატველია. ხოლო თვით „იბერიის ხვთისმშობელი“ არის მფლობელი „ოქროს საწმისისა“. იგი თვითონ არის „ოქროს საწმისი“, ვინაიდან სიტყვები „იბერიის ხვთისმშობელი“ განუყოფელია, ერთარსია. მსოფლიოს უძველესი ცივილიზაციის ყველა ხალხი ცეცხლის სტიქიას ქალის – მზის სახით გამოსახავდა. ქართველებს მიაჩნდათ, რომ „მზე“ ქალია, „მზე დედაა ჩემი“. ქალღმერთ დალის თმა მზის სხივთა სიმბოლოა, ცეცხლის მფლობელი უხსოვარი დროიდან იყო

ქალი-ქალღმერთი. ამას მოწმობს ქართველ ქალთა სახელები: მზექალა, მზეო, პირიმზე, მზევინარი და ა.შ.

შუმერების ქალღმერთ ინანას მსგავსად, იბერიის ხვთისმშობელი იყო დედოფალი ცისა და გახდა დედოფალი მინისაც. შუმერთა ქალღმერთი „ინ-ან-ა“ არის ერთიანობა „ინ“ და „ან“ ორი საპირისპირო ენერგიისა. შუამდინარული მითოსით, ინანა-იშთარი ორბუნებოვანია – დღისით წვეროსანი, მამრი და მეომარია, ხოლო ღამით ქალია – სიყვარულის ქალღმერთია. კიბელას ქურუმი ქალები ხელოვნურ წვერს ატარებდნენ. ქართული მითოსით, ცისკრის ვარსკვლავი ვენერა – აფროდიტა დღისით მთიებია, მთის კაცია, მონადირეა, მეომარია; ხოლო ღამით სიყვარულის ქალღმერთია. ამ საკითხის ნათელი დადასტურებაა დაგონების (სუდანის) ორი ნომოსი (ნოეს) გამოსახულება, რომლის სახის ერთი მხარე წვეროსანი მამაკაცია, მეორე – ქალია.

ჩემი ხილვების უმეტესი ნაწილი თეთრწვერა ბერის ხილვას უკავშირდება. სულეთის ღმერთი, მითოსის მიხედვით, არის თეთრწვერა მოხუცი, რომელიც ზის ოქროს ტახტზე და ხელში ოქროს კვერთხი უკავია.

მითების მიხედვით, სამყაროს ცენტრად მოიაზრება წმიდა მთის შუაში განთავსებული გამოქვაბული, რომელშიც შენახულია სამყაროს გული-მზე, საიდუმლო განძი, ყველაზე დიდი სიმდიდრე – ოქრო. ამ აზრს გამოსახავს ქართული სიტყვები „მზის გული“ და „ოქროს გული“. იოგების დახმარებით, ჩემს სხეულში გულის ადგილას ვიხილე ჩემს სახლში გადაღებულ ფოტოსურათებზე აღბეჭდილი, თვალისთვის უხილავი ნათელი სფერო – სავსემთვარისმაგვარი, რაც ამავდროულად გარდაისახა „**მზედ**“, რომელიც ყველა მიმართულებით აფრქვევდა სხივებს.

„მზე“ – სამყაროს გული, ღმერთის სასუფეველი, წმინ-

და წყლის აღმასი, სიცოცხლის წყაროა, პირველი იწყებს და ამთავრებს სიცოცხლეს, ადამიანი გულით ფიქრობს, აზროვნებს, მიკროკოსმის ერთგვარი ცენტრი და მზეა. მეტად საინტერესოა ქართული სიტყვა „**გულქართლი**“ – იგივე გულმართალი, გულწრფელი, ანუ სუფთა გული. ვფიქრობ, ამასთანაა დაკავშირებული სიტყვები „**ქართლი**“, „მართლმადიდებელი“. რელიგიური რიტუალებიც ხომ იმას ემსახურება, რომ ადამიანებმა „გულები“ განიწმინდონ.

მითოლოგიურ აზროვნებაში მზე ოქროდ, ცეცხლად მოიხსენიება, პლანეტები გაიგივებულია ლითონებთან: მზე ოქროა, მთვარე – ვერცხლი.

ქალღმერთის მტლი ოქროსია, რომელშიც შებენლია ჩიტები – ბელურები. ეს აზროვნებაა ასახული სიღნაღის მუხეშის „ოქროს საფიქსი“. ქალღმერთი აფროდიტას მატიმტია „ოქრომარავალი“.

ოქრო ყველა ვითარებაში ინარჩუნებს სიმინდეს; იგი სრულყოფილებაა, კეთილშობილებაა. ამიტომ სარიტუალო ნივთები ძირითადად ოქროსგან მზადდება. ეგვიპტეში ოქრო მზის ღმერთის – „რა“-ს სხეულს, ხოლო აცტეკებთან მზის ღმერთის სახეს განასახიერებდა. ზეინფორმაციის მატარებელია ცეცხლი – ალი – კოსმიური მზე. ინდურ ლიტერატურაში ნათქვამია: „**პი არ იბადება ნათელი, არამედ თავისუფლდება**“. უმაღლესი ენერგია უმდაბლესი ენერგიითაა გადაფარებული. ინდუიზმში ის მინისქვეშა ნათებაა, ბუდიზმში სულიერი გასხივოსნება. ცნობილია **ბუდას 37 გასხივოსნება**, რაც სამყაროს გენეტიკური კოდის – ქართული ანბანის 37 ასო-ნიშანს უკავშირდება. ოქროს ყოველთვის ადარებდნენ მზეს. მზის შვილებად ითვლებოდნენ ეგვიპტელი ფარაონები. მათი მზის საკულტო ქალაქი იყო „ჰელიოპოლისი“ (ბერძნულად), „ონი“ (ძველევგვიპტურად), სადაც ფარაონმა ეხნატონმა (ძვ.წ. XIVს.) მზის კულტი უზენაეს

ღმერთად აღიარა. ქართველ მეფეთა გვარი „ბა-გრ-ატი-ონი“ ღრმად კოსმიური სიტყვაა. იგი ცხენზე მჯდომ ღმერთს, თეთრ გიორგის და მზის კულტს უკავშირდება, ისევე როგორც ეგვიპტური სიტყვა „ფარაონი“.

დღეს მკვლევართა ერთი ნაწილი თვლის, რომ ქართველი მეფეები – ბაგრატიონები სემიტური – ებრაული წარმომავლობის არიან. ქართველ მეფეთა ებრაული წარმომავლობა საეჭვოდ მიმაჩნია, ვინაიდან ქართულ სახელმწიფოს ბაგრატიონთა შტომდე ფარნავაზიანთა დიდი შტოს მეფეები მართავდნენ. ქანაანში აბრაამს მინის ნაკვეთი სარას დასასაფლავებლად ხეთების მეფემ აჩუქა. სიტყვაში „ქანაანი“ „ქან“ და „ანი“ ქართული ასო-ნიშნების მეორადი სახელებია. ჯერ კიდევ პირველი ადამიანები ასო-ნიშნებს ღმერთების ფუნქციას ანიჭებდნენ. სიტყვა „ხეთი“ ქართული სიტყვაა და სიცოცხლის ხეს უკავშირდება. ქანაანი იყო იბერიის ცივილიზაციის ნაწილი, რომელმაც დაიწყო ადამის ცივილიზაცია. **იპარიის ცივილიზაციის ბენეტიკური ჯაჭვის ერთ-ერთი შიშველი რგოლია ადამის ცივილიზაცია.** ქანაანის ხეთების სახელმწიფო იმ პერიოდისთვის იყო ჩამოყალიბებული კულტურული ცენტრი, ჰყავდათ „მეფე“, ჰქონდათ სახელმწიფო შესაბამისი კანონებით, რომლის მიხედვითაც, უცხო ტომის ხალხს მათ ქვეყანაში მიცვალებულის დაკრძალვის უფლება არ ჰქონდათ. ეს საკითხი ბიბლიაშია აღწერილი. მაშასადამე, **ქანაანელთა მინა-წყალი ოდითგანვე ქართველი ერის და გენის კუთვნილება იყო და პირველი ებრაელი – აბრაამი ე.წ. „აღთქმულ მინაზე“ ქართველმა – ხეთების „მეფემ“ დაასახლა. ხვთის წინაშე ქანაანი ქართველთა ძირკვლი მიწა-წყალია.** ქართველები ბიბლიური კაბალას პირველსაწყისი გენის მატარებელი ხალხია, რომელსაც ამ ცოდნის შესატყვისი ქართული ანბანი, მითოლოგია და წეს-ჩვეულებები გააჩნია. **შუამრული კაბალას მიხედ-**

ვით, ქართველები „მე“-ს ბენეტიკური კოდის ხალხია, ამიტომ ასეთი ხალხი უცხო გენის – „არა-მე“-ს კოდის ადამიანს არ გააფეხვავდა და პირველ ქართველად არ აღიარებდა. იმ პერიოდისათვის ასეთ საკითხს ძალიან დიდი მნიშვნელობა ჰქონდა. თვითონ ებრაელებმა აკრძალეს ქორწინება სხვა ხალხთან და სხვა ქალისგან გაჩენილი შვილები უკანონოდ გამოაცხადეს. ზემოთ აღნიშნულიდან გამომდინარე, ისტორია ბაგრატიონთა გვარის ებრაული წარმომავლობის შესახებ მოგვიანებით შექმნილი ზღაპარია ისევე, როგორც თბილისის ისტორიული წარმოშობის ხოხბის ზღაპართან დაკავშირება, რაც თბილისის არქეოლოგიურმა გათხრებმაც დაადასტურა – ქ. თბილისის ტერიტორია დასახლებული ყოფილა ვახტანგ გორგასლანის მეფობამდე დიდი ხნით ადრე. თითქმის ყველა სახელმწიფოში მეფეები „მზის“ შვილებად ითვლებოდნენ. „მზე“ ინკების წინაპარიც იყო. თითქმის ყველა სახელმწიფოშია აღმოჩენილი მზის და ცეცხლთაყვანისმცემლობის კულტის კვალი. სწორედ ამას უკავშირდება ქართველ მეფეთა გვარი „ბაგრატიონი“.

აუცილებელია შევხებით „არბოს“ ნავის თემას. იგივე „არგ“-„არკა“-„არგხა“ – **ზეციური ნავი**, სიცოცხლის ეტლი, მზის ეტლი, ქალური დამბადებელი ენერჯის შემცველი, დროის ბორბალი, მზის ხილული წრიული გზა, ეტლისმაგვარი კიდობანი, ზეციური ეტლი. გემი განასახიერებდა ეკლესიას. **ზეციური ხომალდი შედარებულია ადამიანის სხეულთან, რომელიც სულის ტაძარია და რომლითაც სულმა ყოფიერების ოკეანე უნდა გადაცუროს**, ამიტომ ფარაონთა აკლდამის ინვენტარში ნავი აუცილებელი რამ იყო. ზოგჯერ თვით სარკოფაგს აძლევდნენ ნავისმაგვარ ფორმას. ვფიქრობ, ამას ასახავს მიცვალებულთა დღევანდელი ჩასასვენებელიც. სამყაროს დედას უძველეს გამოსახულებებში აუცილებლად ხელში პატარა ნავი უჭირავს.

ნებისმიერი მიკრო თუ მაკრო სამყარო ერთგვარი ზეციური ნავია. ეს საკითხი არც ქართველთათვის იყო უცხო. ამას მოწმობს საქართველოში, მთა-თუშეთში, სოფ. ფარსმაში აღმოჩენილი ქვა, რომელზედაც გამოსახულია ზეციური ნავი.

ეტლი მზის ასტრალური სიმბოლოა. **სიტყვაში „აიეტი“ „ინ“ და „იან“ – ორი საპირისპირო სანყისის ყოფიერების ბორბალი – ეტლი მოიაზრება.**

ადამიანი თვითონ არის „არგოს ნავი“, „გრალის თასი“, „ნოეს კიდობანი“, „ოქროს სანმისი“; ადამიანის სხეული მისი სულის „ტაძარია“, უფლის სახლია.

სიტყვა „ფაზისი“ ნიშნავს „არწივ მდინარეს“. მითოლოგიურად ხასიათდება, როგორც აბობოქრებული მდინარე, რომელიც ანგრევს და წალეკვით ემუქრება ყველაფერს. შუმერები „არწივ მდინარეს“ გამოსახავდნენ „დროის მდინარეში“ – თევზის ზოდიაქოს შუაში მდგომი ღმერთკაცის სახით, ხელში „თეთრი მთის ქორით“ (არწივი, ორბი). იგი ჰაერის სტიქიის გაცხადებაა და დროში შეესაბამება ახ.წ. 1000 წ. (შუმერის ქვის ბეჭედი, ლონდონი, ბრიტანეთის მუზეუმი. ძვ.წ. 3400 წ.). ამ ქვის ბეჭედზე ასახული ჰაერის სტიქიის ღმერთკაცი, რომელიც ქართველთა მითოლოგიით არის ხვთისშვილი, ბერი, ნახევარღმერთი, მორიგის ნასახი „თერგვაული“. **თუ ჩვენ საქართველოში მოვიაზრებთ მდინარე „ფაზისს“, რა თქმა უნდა, ეს არის მდინარე „თერგი“, რომლის სახელიც დაკავშირებულია ხვთისშვილ „თერგვაულთან“.**

არგონავტების მითს უკავშირდება „მედეა“-ს სახელიც. სიტყვა „მედეა“ „მე“ და „დე“ მარცვლებისაგან შედგება. „მე“ სუფთა ქართული სიტყვაა და სამყაროულ „მე“-ს ნიშნავს. „დე“- ქართულ სიტყვა „დედას“ უკავშირდება. ამასთან დაკავშირებით გავიხსენოთ აღმოსავლეთის „დაო დე ძინ“-ის ფილოსოფია, სადაც „დე“ ნიშნავს სულიერ აღმზრდელს, დედას –

მატერიას. პირველსანყისი „დაო“ „დე“-თი ნათელგამოვლინდება. სიტყვა „მედეა“ ქართული ფენომენია, სიტყვის საიდუმლო არსი თვით სიტყვაშია. ამაშია ქართული ენის კოსმიურობა.

უძველესმა ხალხმა სიმბოლოების დაშიფრული სახით დღემდე მოგვიტანა ცოდნა „ოქროს სანმისის“ საიდუმლოს შესახებ, რომელიც გამოიხატებოდა ცხენზე ან ცხვარზე მჯდომი დამის სახით, ორსახა ღმერთის – იანუსის სახით. საქართველოში აღმოჩენილია ორსახა ირმების გულსაკიდები, გამოსახავდნენ 8 ფოთლიანი ლოტოსით, 8 ქიმიანი ვარსკვლავით (4 მდედრი და 4 მამრი სანყისის გაცხადებაა), ბორჯღალით, რომელიც სამყაროს ცა-ცეცხლის სტიქიის გაცხადებაა და აერთიანებს სამყაროს ოთხივე პირველსანყისს – მინა, ნყალი, ჰაერი, ცეცხლი. ოთხივე სანყისის ასახვაა სფინქსი (გასხივოსნებული) – ლომი, ხარ-ირემი, არწივი – ქორი, ქალი, რომელიც მითოლოგიურად მზის ქალღმერთს განასახიერებს და მისი წმინდა ცხოველია ცხვარი. ფარაონთა სამეფოს სარიტუალო ნივთები ფარაონებს როგორც სიცოცხლეში, ასევე სამარხებში, ხელში უჭირავთ მარცხნივ ნახევარკალი – ნახევარწრე (ადამიანში მარცხენა მხარე მდედრია), მარჯვნივ-კუთხედი (ადამიანში მარჯვენა მხარე მამრია), რაც „ინ“ და „იან“ ხვთაებრივი სანყისების ერთიანობის სიმბოლოა და რითაც ფარაონები თავის ხვთაებრივ უზენაესობას წარმოაჩენდნენ. ისინი არიან სახე კოსმიური ხვთაებრივი ცეცხლის – მზისა. იმავეს გააზრებაა სვასტიკა, საბჭოთა სიმბოლიკიდან ჩაქუჩი და ნამგალი.

მითოსის მიხედვით, დაკარგული „ოქრო“, განძი, რომელიც გამოქვაბულში არის დამალული, ბრუნდება 8 დღის შემდეგ. „ათასი ვითარცა ერთი“-ს დროის ფარდობითობა მსოფლიოს ყველა ხალხის მითოლოგიაშია გაჟღერებული. მამასადამე, ქართული ნელთალრიცხვით, ადამის ცივილიზაციის დასაწყისიდან – ადამიდან 8 დღე არის 8000 წელი. ეს კი შეესაბამება

ახ.წ. 2000 წელს. ზოგიერთი უძველესი ხალხი ამომავალი მზის წინაშე 8-ჯერ ჩაიმიუხლებდა და თაყვანს სცემდა.

ქართული მითების მიხედვით, მორიგე ღმერთმა ხვთისშვილ თერგვაულს ქაჯების ურმით მოტანილი დიდი ოქროს ბურთი მისცა. ზემოთ განხილული მასალის მიხედვით, ხვთისშვილი თერგვაული ჰაერის სტიქიის გაცხადება – არწივ-მდინარე – დროის მდინარე „ფაზისია“, რომელიც ენერგეტიკულად ახ.წ. II ათასწლეულს განაგებს, რის შემდეგაც ახ.წ. 2000 წლიდან მოვიდა ცეცხლის სტიქიის – კოსმიური მზის ენერგია. ეს ემთხვევა ზემოთ მოყვანილ ნაწყვეტს ქართული მითიდან. ერთ-ერთი ქართული მითის მიხედვით, ქაჯებმა ქალს ოქროს საცერი, ხოლო ვაჟს ოქროს ფანდური აჩუქეს. უხსოვარ დროს, როცა ოჯახისა და თემის უფროსი ქალი იყო, ქართველთა უპირველეს ხვთაებად მზე ითვლებოდა.

იოვანე-ზოსიმეს „ქებად“-ს წინასწარმეტყველებით, ახ.წ. III ათ. დასაწყისში მობრძანდება იბერიის ღვთისმშობელი, სამყაროს დედა, დედოფალი ცისა და მიწის, რომელიც ორი მზის გაცხადებაა: ერთი არის „ასი ესე წელი ანბანისა“ – „**მზე**“ (19-რ-რა-რაე-100 – ტაროს არკანებით არის „მზე“) და მეორე არის „**ღღე**“ (რუნებით 22-უ-უნ-„ღღე“), რაც ემთხვევა ზემოთ წარმოჩინებულ საკითხს. სწორედ ამასთანაა დაკავშირებული ქართული ანბანის, როგორც სამყაროს გენეტიკური კოდის, უდიდესი საიდუმლოს გახსნის საკითხი.

ამ საკითხთან დაკავშირებით, გიამბობთ თბილისში მომხდარი ერთი მეტად მნიშვნელოვანი შემთხვევის შესახებ: „2002 წლის 2 ნოემბერს, მამა არჩილ მინდიაშვილის კურთხევით, ხვთისმშობლის ხატი ააბრძანეს მახათას მთაზე, სადაც მომლოცველები დაუფლომელს უკითხავდნენ მას. სწორედ ამ დროს, მრევლმა ცაზე დაინახა საოცრება: გამოჩნდა ორი მზე, რომლებიც, დაახლოებით, ერთი საათის განმავლობაში

კაშკაშებდა. აი, რას წერს ამის შესახებ ქ-ნ გულნარა კუკულაძე-ანთაძე: იმ დღეს, როცა ეს მზეები გამოჩნდა, საეკლესიო ნიშს აშენებდნენ. ნიშთან იდგა ჩვენს მიერ აბრძანებული ხვთისმშობლის ხატი. როცა ხატს მივუახლოვდი, ვიგრძენი, რომ ხატმა დამიძახა. ეს ხდება გულისტექით და არა ხმით: „გამოდი გარეთ, სასწაული უნდა გარჩენო“. ავიხედე ცაზე და ვხედავ, ძლიერი ნათებაა. ამ დროს გამორბიან ბავშვები და ყვირიან: კარიბჭის ხვთისმშობელია ცაზე, გამოდითო. უცებ საპატრიარქოს თავზეც გამოჩნდა მეორე მზე და იქაურობა საოცრად გაბრწყინდა – **ორი მზე** ჩანდა ცაზე. ეს გრძელდებოდა თითქმის ერთი საათი. ვხედავ, ზეციდან დიდ მასშტაბზე მოხუცი გადმოგვყურებს, რომელსაც მხარზე ხურჯინი აქვს მოკიდებული. ეს იყო **თეთრფეხა პაცის სახე**. ამ დროს ანათებდა ცაზე ორი მზე. გადმოიღო მოხუცმა ხურჯინი და თავზე დამაბერტყა: ხურჯინიდან გადმოვარდა კიდობნისმაგვარი რამ, გზაში გაიხსნა და იქიდან გადმოცვივდა უამრავი ფურცელი. ამ ფურცლებზე ეწერა ძველი ქართული ანბანი. მე შევშინდი, კიდობანი არ დამეცეს თავზე-მეთქი და გვერდზე გავიწიე. ფურცლები აიხვია, აიკრიფა და მეორე მზე რომ ჩანდა (საპატრიარქოს თავზე), იმის ირგვლივ დატრიალდა, მას შემოეხვია და მერე წერტილად იქცა. შემდეგ ყველამ დაინახა, როგორ გაიხსნა ცაზე ორი ცისარტყელა, მცირე ხნის შემდეგ ცისარტყელები შემოიძარცვა და მთელი საათი იხილვებოდა ასეთი **ნ** გამოსახულება“ (ყურნ. „ფენომენი“ №4 2010წ.).

ყოველივე ზამოთხეული კიდეც ერთი დამოწმებაა იმისა, რომ ქართული ანბანი მატაფიზიკურ მხვთთან და ზმსულიერებასთანაა დაკავშირებული, რომელიც ადამიანებს თეთრფეხა მოხუცის სახით ეცხადებოდა.

ჯერ კიდევ ძველ სამყაროში ადამიანებს გაუჩნდათ რწმენა იმისა, რომ ღმერთმა სამყარო შექმნა ასო-ნიშანთა გან-

საკუთრებული წყობით. მათი აზრით, თითოეული ასო-ნიშანი არის დამოუკიდებელი ღვთაებრივი არსება, აღნიშნავდნენ რიცხვით და ღმერთის განსაკუთრებული ნიშნით გამოსახავდნენ. თითოეულ ასო-ნიშანს შეესაბამებოდა არსთა წრებრუნვის კოსმიური სურათი, რომელიც სამყაროში მოქმედებდა იმ ხანგძლივობით რა რიცხვიც წერია მის გვედით ანბანში. ეს არის ცისა და მიწის, ხილულის და უხილავის და რაც არის მათ შორის ერთიანი, ცოცხალი კოსმიური პროცესის ასახვა, მისი ცვალებადობა დროში.

ღმერთი ამბობს: „მე ვარ ანი და ოხი (ალფა და ომეგა), პირველი და უკანასკნელი, დასაბამი და დასასრული“ (გამოცხ. იოვ. 22,13). ეს სიტყვები გვეუბნება, რომ ღმერთი არის ანბანი, ხოლო ადამიანს არ შეუძლია ანბანის, ანუ ღმერთის შექმნა. ეს სიტყვები ყველა ანბანის მიმართ არ ითქმის, არამედ ამ სიტყვებში ის ანბანი მოიაზრება, რომელშიც ბიბლიური კაბალას ცოდნაა ასახული. მსოფლიოში არსებული ანბანებიდან ასეთი მხოლოდ ქართული ანბანია. „კაბალა“-ს ცოდნა სამყაროს მეტაფიზიკური მოწყობის შესახებ მოიცავს ჩინეთის იძინს, ევროპელთა რუნებს, შუმერთა „მე“-ს ხვთაებრივ სჯულდებებს და ეგვიპტელთა ტაროს არკანებს. ყველა ისინი განსაზღვრავს ადამიანის სამყაროს ბედისწერას. თვით სიტყვა „**კაბალა**“ – „**კაბა-ალი**“ ქართული სიტყვაა და ცეცხლის სტიქიის სამოსს, მატერიას, კაბას ნიშნავს. კაბალას ბიბლიური ცოდნა რომ ქართულია გვიდასტურებს ისიც, რომ საქართველოს აღმოსავლეთ ნაწილს – ჰერეთს ოდითგანვე „**კაბალა**“ ერქვა და „**კაბალა**“-ს ბიბლიური ცოდნა სწორედ აქედანაა მსოფლიოში გატანილი.

ქართული როგორც ასომთავრული, ისე მხედრული ანბანები ხილვით მიღებული კოსმიური ინფორმაციაა. ასომთავრული ასო-ნიშნები მამალმერთს თავზე ადგას, ხოლო მხედრუ-

ლი ასო-ნიშნები კოსმიურ მხედარს (მამალმერთის ერთ-ერთი სახე) შუბლზე აწერია. აქედან წარმოსდგება მათი სახელები „ასომთავრული“ და „მხედრული“.

უდიდესი კოსმიური მნიშვნელობა აქვს ქართული ასო-ნიშნების მდებარეობას ანბანში, მათ გვერდით მიწერილ ციფრებს და მეორად სახელებს (ან, ბან, გან ... და ა.შ.). კაბალას ბიბლიური კოდი იმ ანბანში აისახება, რომელშიც **37** ასო-ნიშანია, რომლის შესაბამისი რიცხვია **10000**. ასეთი კი მხოლოდ ქართული ანბანია. ამას მოწმობს ის, რომ დავათის სტელაზე (ძვ.წ. 680 წ.) და „სომხური სახელმძღვანელო“-ში (X ს. ხელნაწ. №7117) ქართული ანბანი **37** ასო-ნიშნითაა წარმოდგენილი; ასევე, „იამბიკონნი ქართულსა ანბანსა ზედა ძუელნი“ (სინა 65. V-VIII ს.ს.) ქართული ანბანის **37** ასო-ნიშანზეა „აწყობილი“. ქართულ ანბანში **37** ასო-ნიშანია, რომელშიც მოიაზრება **40** ასო-ნიშანი, ანუ ოთხი ათეული – ერთეულები, ათეულები, ასეულები და ათასეულები, სადაც სამი ასო-ნიშანი – „**0-10**“, „**რ-100**“ და „**ჩ-1000**“ მიეკუთვნებიან როგორც წინა, ისე მომდევნო ათეულებს. მაშასადამე, ქართული ანბანის **37** ასო-ნიშანში სისტემურად **40** ასო-ნიშანი აისახება.

ქართული ანბანით შესრულებული დღემდე აღმოჩენილი უძველესი ხელნაწერები მხოლოდ ქართულ ენაზეა შესრულებული, რაც ნიშნავს იმას, რომ ქართული ანბანი მხოლოდ ქართველი ხალხის კუთვნილებაა, რაც უძველესი გენის და კულტურის ერისთვისაა დამახასიათებელი.

კაცობრიობის ცივილიზაცია კავკასიაში ქართული გენით ჩაისახა და აქედან გავრცელდა მსოფლიოში. ქართველები კავკასიაში არსაიდან მოსული არ არიან და ოდითგანვე ადგილობრივი მოსახლეობაა, რასაც მოწმობს დღეისათვის მოძიებული არქეოლოგიური და ისტორიული ძეგლები, მათზე ასახული ქართული ასო-ნიშნები. ბიბლიური კაბალას სამშობლო

აღმოსავლეთი საქართველო – ჰერეთია, რომელსაც ოდიტგანვე კაბალა ერქვა, რაც ნიშნავს იმას, რომ ცივილიზაციის საწყისი საქართველო და ქართული გენია. ამ საკითხს გამოავლენს და დაადასტურებს გენეტიკური ანალიზი, რომელიც ჩაუტარდებათ ჰ-ერ-ეთის მკვიდრ მოსახლეობას, ან ფერეიდნელ ქართველებს. შეგახსენებთ, რომ სიტყვა „ერი“ ერს ნიშნავს შუმერულ, ბასკურ და ქართულ ენებში.

ქართული ანბანის მიხედვით, „კაბალა“-ს ცოდნაზე დაყრდნობით, რომელიც ეხება უფლის შესაქმნის გვირგვინს – ადამიანს, როგორც სამყაროს, შეგვიძლია განვსაზღვროთ: როდის დაიწყო ადამის ცივილიზაცია, ნელთალრიცხვა „ქართულ ადამს აქათ“ და „დასაბამითგან“, როდის მოხდა წარღვნა, როდის დაიწერა ბაბელონის გოდოლი, რა არის გრალის თასი, ოქროს სანმისი, ნოეს კიდობანი, სამყაროს შექმნის 6 დღე; მასში აისახება სამყარო წარღვნამდე და წარღვნის შემდეგ, სამყაროს ოთხი საწყისის კოსმიური პერიოდები; მასშია სამყაროს ყველა საიდუმლო.

2005 წელს ჩატარებული მეცნიერების და რელიგიის I საერთაშორისო კომფერენციაზე ნავიკითხე მოხსენება თემაზე: „ქართული ანბანი სამყაროს გენეტიკური კოდია“. ქართული გენი მარადიული და უკვდავი ხვთაებრივი გენია, რომელიც არის ძირითადი გამოვლინება იბერიის ცივილიზაციისა. ყოველი მიკრო თუ მაკრო სამყარო ქართული ანბანის გენეტიკურ კოდზეა აწყობილი. იგი ყველაფერშია და ყველაფერი მასშია. ეს მომავალი მეცნიერული კვლევის საკითხია. „კაბალა“ – ქართული ანბანის ბიბლიური კოდი, ყველა მეცნიერებათა ჯამია. დღეს მეცნიერები ამ ცოდნას მეტაფიზიკას უწოდებენ, მე მას „ზემეცნიერებას“ ვუწოდებ.

ზემოთ მოყვანილი კვლევების საფუძველზე მომავალში აუცილებელია საქართველოში შეიქმნას ქართული კაბალა –

ქართული ანბანის მუზეუმი.

საქართველო და ქართველი ხალხი ღვთისმშობლის წილხვედრია. შუმერთა მითების კვლევისას აღმოვაჩინე, რომ საქართველო და ქართველი ხალხი, ასევე, შუმერთა ქალღმერთ ინანას სამშობლო და სამკვიდრებელი ყოფილა. შუმერთა მითი ამ ქვეყანას „უფლის წმინდა გულით არჩეულ დიდებულ წესდა ქვეყანად“ მოიხსენიებს. მაშასადამე, **საქართველო ოდიტგანვე სამყაროს დედის საფოხლოდ და ქართველი ხალხი მის ხალხად მოიხსენიებოდა.** ამას გვიმონუმებს ისიც, რომ ქართველებს ძველი აღმოსავლეთის ხალხი დღემდე „გურჯებს“ და საქართველოს „გურჯისტანს“ უწოდებს, რაც „33 წლის მარადქალწულს და სამოთხეს“ ნიშნავს („Мифы народов мира“ 1980 г. Ст. 341- «Гурии»). „სამოთხე“ კი თვითონ ხვთისმშობელია არსთა წრებრუნვის სურათში კოსმიურ აღმოსავლეთში, რომელსაც თავზე მზის დისკო ადგას (ნახეთ: ნ.ხ. „ქართული გენი იბერიის ცივილიზაციათა სათავეებთან“. 2012 წ. „სამოთხე – სამყაროს დედის უძველესი გამოსახულებები ...“ – გვ. 218).

სამყარო ცოცხალი ორგანიზმია. მასში არსებული მრავალგანზომილებიანი ყოველი მიკრო და მაკრო სამყარო ერთმანეთთან ინფორმაციულ კავშირშია, შეუძლიათ ინფორმაციის მიღება, შენახვა, გაცემა. ჩემი კვლევებით, ენა, რომელზედაც სამყაროში ყველა და ყველაფერი ერთმანეთთან ამყარებს ქვეცნობიერ დონეზე ინფორმაციულ კავშირს, არის ქართული ენა (ნახეთ: ნ.ხ. „ქართული გენი იბერიის ცივილიზაციათა სათავეებთან“. 2012 წ. – „სამყარო ქართულ ენაზე ლაპარაკობს“). ქართული ენა ღმერთების ენაა. მომავალ, ახალ ცივილიზაციას ისევ ქართული გენი და ქართულ ენაზე მოსაუბრე და მოაზროვნე ქართველი ხალხი გააგრძელებს. ქართველობა ქართველებს უჯრედის დ.ნ.მ.-ის ორ სპირალში გვანერია – ქართული ანბანი ნუკლეინის მჟავების 64 სამწნულის ენერ-

გეტიკული სახით თითოეულ უჯრედში არის გამოვლენილი. ეს მომავალი მეცნიერული კვლევის საკითხია. მსოფლიოს პატრიარქმა ბართლომეოს I-მა ქართველების შესახებ განაცხადა: **„ქართველებშია მართლმადიდებლობის დ.ნ.მ.“** (14 იანვარი 2013 წ. თბილისი).

სიტყვები **ქართ, ქართველი, საქართველო**, წარმოსდგება სიტყვისგან გულქართლი, გულმართალი, გულწრფელი (შუმერთა „სინ“-ის ზედწოდება). გავიხსენოთ სიტყვები ბიბლიიდან: „თეთრ ცხენზე მჯდომარე. მეფეთ – მეფე და უფალთ – უფალი. ვიხილე ცა გახსნილი, და, აი. თეთრი ცხენი და ზედ მჯდომარე იწოდება ერთგულად და ჭეშმარიტად, და **სიმართლით ასამართლებს და იბრძვის**“ (გამოცხ. იოვ. 19.11).

სინურ მრავალთავში გვაქვს ქართველ წინაპართა უმნიშვნელოვანესი წინასწარმეტყველება: **„მეორედ მოსვლისას მაცხოვარი ამ ენაზე (ქართულ ენაზე) განიკითხავს და ამხილებს ქვეყანას“**. აქედან გამომდინარე, **თუ ქართული ენა ბოლო შამის და უფლის ენაა, მაშინ ის პირველი შამის ენაც ყოფილა**, ვინაიდან სამყაროში ყველა და ყველაფერი პირველსაწყისს უბრუნდება. მაშასადამე, ქართული ის ენაა, რომელზედაც ბაბელონის გოდოლამდე ხალხი ერთ ენაზე ლაპარაკობდა.

ახ.წ. III ათასწლეული არის სამყაროს IV საწყისის ცა-ცეცხლის – „ოქროს საწმისის“ ხვთიური ენერგეტიკის ათასწლეული. ახალ ათასწლეულში შეიცვალა არსთა წრებრუნვის კოსმიური სურათი, რომელშიც აღარ არის კოსმიურ წმინდა მთაზე „მიჯაჭვული ამირანი“. ის იყო ახ.წ. II ათასწლეულის კოსმიურ პროცესში საიქიოს მთავარი მოსამართლე. მან უკვე შეასრულა თავისი კოსმიური მისია და სამყარო მიიყვანა „ცა-ცეცხლის“ ენერჯის ათასწლეულთან. ჩემი აზრით, სწორედ ეს არის მიჯაჭვული ამირანის მიერ „ადამიანებთან ცეცხლის მოტანა“. ქართველთა „დალი“ ცეცხლის სტიქიის ქალღმერთია, ამაზე

მეტყველებს მისი სახელი „დალი“ – „და-ალი“, სწორედ ამას უკავშირდება არგონავტების მითში მოყვანილი „დალიონი“-ს ქვეყანა – ქ. ქიზიყი (ქ. სილნალი).

ახ.წ. III ათასწლეულის არსთა წრებრუნვის კოსმიურ სურათში აღარ არის საიქიო სასამართლო – მიცვალებულთა სულები პირდაპირ გადიან გოგირდის და ცეცხლის ტბაზე, მიემართებიან სიცოცხლის ხისკენ, რომელსაც ორი ლომი დარაჯობს; სამოთხე – ხვთისმშობელი დაბრუნდა ედემში ადამთან და დაიკავა ადგილი მამის მარჯვნივ, რომელიც ამავედროულად არის კოსმიური მხედარი; ხვთაებრივი ბავშვი – ქრისტე აღმოჩნდა დედის გულის ადგილას, ხოლო ბედის ბედაური – კოსმიური ცხენი გარდაისახა ცხვარად. მთლიანობაში, ერთი შეხედვით, კოსმიურ ცხვარზე სახით მარცხნივ – აღმოსავლეთისკენ სხედან კოსმიური მხედარი – გიორგი და სამყაროს დედა ხვთაებრივი ბავშვით. ეს წრებრუნვის სურათი შეესაბამება „ჰ-ჰაე“ ქართული ასო-ნიშნის ათასწლეულის ენერგეტიკას. მოხდა ორი ნახევარმზის, ორი ხვთიშვილის – კოსმიური „დაძმის“, „ინ“ და „იან“ კოსმიური ენერჯიების შერწყმა, რამაც წარმოქმნა გამთლიანებული „მზე“, რომელიც განაპირობებს სამყაროში IV საწყისის, ცა-ცეცხლის ენერჯის **„მორიგეობას“**. სწორედ ამან განაპირობა დედამინაზე პოლუსების შეცვლა, პოლუსებზე ყინულის საფარის დნობა და სხვა. იბადება ახალი ტიპის ადამიანი ინდიგო ბავშვების სახით, რომელთაც მომავალში განუსაზღვრელი მეტაფიზიკური შესაძლებლობები გაეხსნებათ. ეს ენერგეტიკა აისახება სამყაროში ყველაფერზე უჯრედის დონეზე. ეს არის „ოქროს საწმისის“ – გამთლიანებული „მზის“ ენერჯია. სამყაროში აღარ იქნება ურთიერთსაპირისპიროდ მოქმედი ენერჯიები, არამედ ისინი შეერწყმიან ერთმანეთს. დაისადგურებს ცის სასუფეველი – „ოქროს“ ხანა, სამყაროში დადგება დრო დიდი ჰარმონიისა. ეს პრო-

ცესი გარდაუვალია და დევს სამყაროს გენეტიკურ კოდში. ყველაფერი ერთიანდება, „მთლიანდება“. სამყარო უბრუნდება პირველსაწყისს და ემზადება ახალ ცივილიზაციაში გადასვლისთვის.

„ოქროს საწმისის“ თემა მსოფლიოს ყველა ძველი ცივილიზაციის ხალხისთვის ოდითგანვე ცნობილია. ეს არის ურთიერთსაპირისპირო „ინ“ და „იან“-ის, მდედრის და მამრის ორი პირველსაწყისის ერთიანობა, რომელსაც კოსმიური და-ძმის სახით გამოსახავდნენ. პირველსაწყისში ორივე ერთიანი იყო, შემდეგ გაიყო. ადამის ცივილიზაციის ბოლოს ისინი ისევ უნდა გამთლიანდეს, რასაც მითოლოგია მზეს, ოქროს, ცეცხლის სტიქიას უწოდებს. ეს ის ხვთაებრივი ცეცხლია, რომელიც, მითის მიხედვით, პრომეთემ მოუტანა ადამიანებს. ხვთაებრივი ცეცხლი არის უხილავი ღმერთის ხილული სახე, რომელიც აღდგომის დღეს ცხადდება იერუსალიმში.

ბიბლიური კაბალას ცოდნა ნათლად წარმოაჩენს, რომ იქეთა სამყარო ამ სამყაროსთან მიმართებაში ორმაგად გადაბრუნებული სარკის პრინციპზეა მოწყობილი.

მოვიყვანოთ ნაწყვეტი თომას სახარებიდან: „იესოს ეკითხებიან მონაფეები: **„შევალთ ჩვენ ცათა სასუფეველში?“ იმსომ მიუბო: „როცა ორს გადააქცევთ ერთად, როცა უინაგანს გადააქცევთ გარეგანად, ხოლო გარეგანს უინაგანად და ზემოთას ქვემოთად, როდესაც კაცი და ქალი ერთი გახდებიან ისე, რომ კაცი აღარ იქნება კაცი და ქალი აღარ იქნება ქალი, მაშინ თქვენ უხვალთ ცათა სასუფეველში“ (თომა 27).**

დაიწყო ახ.წ. III ათასწლეული, რომელიც არის „ოქროს საწმისის“ – „ცეცხლის სტიქიის“ აქტივობის ხანა დედამიწაზე. ცეცხლის სტიქია თავისთავში მოიცავს ოთხივე პირველსაწყის სტიქიას (მინა, წყალი, ჰაერი, ცეცხლი). ყველა კატასტროფული

მოვლენა, რაც კი დედამიწაზე მოხდება, აუცილებლად დაკავშირებული იქნება ოთხივე სტიქიის მაქსიმალურ გააქტიურებასთან. ამ პროცესში მთელი კოსმოსი იქნება ჩართული და მათ შორის ჩვენი მზის სისტემის პლანეტებიც. დადგა დრო დედამიწა გაინმინდოს სიცრუის, სიყალბის, ბოროტების ენერჯისგან. შეიმეცნეთ თქვენი თავი და გარე სამყარო. გაითავისეთ, რომ სამყარო ერთიანი ცოცხალი ორგანიზმია. სამყაროში ყველას და ყველაფერს თავისი კოსმიური მისია აქვს. უფალს ზედმეტი არაფერი შეუქმნია. გაინმინდეთ გულები, გახდით მართალნი და ჰარმონიულები. უფალი დაინახავს თქვენს გულებში ამ ცვლილებას. ეს არის კაცობრიობის გადარჩენის გზა.

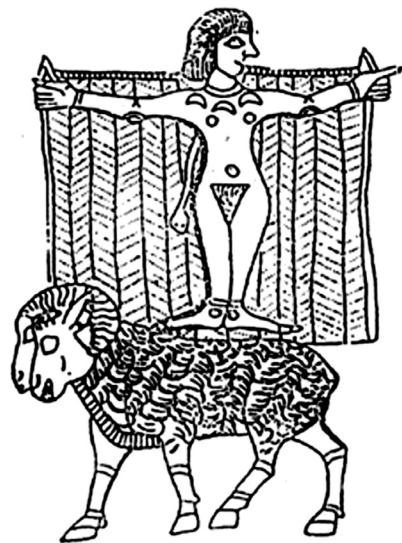
კაბალას ბიბლიური ცოდნის თავის სამშობლოში – საქართველოში დაბრუნება, ქართული ანბანის გენეტიკური ბიბლიური კოდის საიდუმლოს გაცხადება, დროში დაემთხვა ცეცხლის სტიქიის – **ოქროს საწმისის** კოსმიური ხვთიური ენერჯის დაბრუნებას დედამიწაზე, რამაც განაპირობა **ოქროს საწმისის** ჭეშმარიტი არსის შეცნობა. **იბერიულ-ქართულმა გენმა საკოლოდ დამიკვიდრა გზა მარადისობისკენ.**

უფლის ანგელოზი გვამცნობს:

„...იბერიულთას არსსნსს კლიერსს უბოთაგანს ვითარ ქართულთას წინაპართას, უფლის ჩანაფიქრთათვის მომავალს მშვენიერსა ედემისსა შექმნისსა. მეროდს იერუსალიმს ვითარ ქმნისს“.

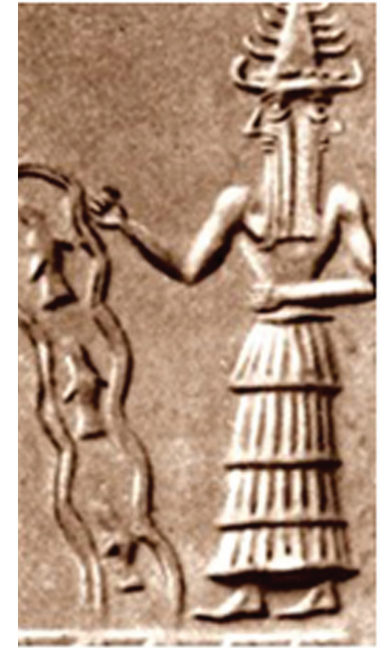

საბერძნეთი. ოქროს საწმისიანი ცხვარი
 Греция. Златорунный баран
 Greece. Sheep with the Golden Fleece

ხეთები. ოქროს საწმისიანი ცხვარი
 Хеты. Златорунный баран
 Hittites. The Golden Fleece sheep

შუმერი. ორსახა ღმერთი
 Шумер. Двуликий Бог
 Sumerian. Twofaced God

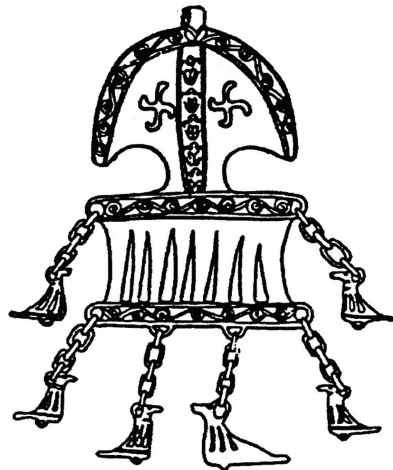
ჩინეთი. კოსმიური და-ძმა
 Китай. Космические близнецы
 брат-сестра
 China. Cosmic twins – brother
 and sister

საქართველო. ხევსურეთი. ოთხრქა და ოთხეყურა ცხვარი
 Грузия. Хевсуреტი. Четырерогий и четыреушный овец
 Georgia. Xevsureti. Four-horn and four-ear sheep

შუმერი. ფაზისი — "არწივ-მდინარე"
 Шумеры. Фазис — "орел-река"
 Sumer. Phazis — "eagle-river"

კახეთი. ოქროს საწმისი (სილნალის მუზეუმი)
 Грузия. Кახети. Золотое Руно (Музей Сигнахи)
 Georgia. Kakheti. Golden Fleec (Museum of Signakhi)

დაგონები (სუდანის). ორი ზეციური ნომმო
 Дагоны. Две небесные Номмо
 Dagon. Two heavenly Nommos

მთა-თუშეთი, ზეციური ნავი
 Грузия. Тушети. Небесная ладья жизни
 Georgia. Tusheti. Heavenly Boat of Life

ოქროს სანმისის – მზის – ცეცხლის სტიქიის
 ენერჯის სიმბოლური გამოსახულებები
 Символические изображения энергии стихии
 Золотого Руна – Солнца – Огня
 Symbolic figures of energy of Golden Fleece – Sun -
 Fire element

ქურუმი ქალის სამარხი ბორჯომის ხეობიდან
 Грузия. Погребения жрицы из Боржомского ущелья
 Georgia. Burials of priestess from Borjomi gorge

ЗОЛОТОЕ РУНО – ТАЙНА ДВУХ СОЛНЦ

Нази Ханиашвили

Тема «Золотого руна» встречается в мифологии почти всех народов мира. Итак, с чем мы имеем дело?! Согласно мифу и этнографическому материалу, символ «Золотого руна» – овечью шкуру вешают на вечнозеленое древо жизни, которое отождествлено с женщиной божеством плодородия – символом земли, материей.

Так как тема «Золотого руна» ассоциируется с мифом Аргонавтов, посмотрим, как сами греки изображали «Золотое руно» в картине, созданном в соответствии с греческими мифами: на овце сидят безликие голые женщина и мужчина. В соответствии с надписью на картине, «Золотым руном» является не овца, а брат и сестра, над головами которых стоит их мать.

Рассмотрим тему близнецов брата и сестры у других народов мира. В народах всех древних цивилизаций существует миф о близнецах брата и сестры, которые в последствии женятся. Китайская мифология пророчит, когда должно произойти соединение-бракосочетание брата и сестры. А это указывает о начале III тысячелетия н.э., когда началось космическое двухтысячелетие зодиака Водолея. Также, согласно шумерской мифологии, слияние-соединение близнецов брата и сестры должно произойти в начале III тысячелетия.

Космический близнец человека – это его двойник, второе «я», космическая тень человека. Его также называют «близнец в облаках».

«Золотое руно» на русском языке произносится как «золотое руно». Слово «руно» в русской речи используется только по от-

ношению к «Золотому руно». Слово «рун» означает «тайный», то же самое «ра-ун». Оба являются буквами грузинского алфавита: по арканам (тайна) египетского таро 19-г-га-гае (19-р-ра-рае) есть солнце, а 22-и-иш (22-у-ун), согласно рунам европейцев, есть «день». Арканы египетского таро и «руны» европейцев являются космическим знанием о Боге, о человеке и мире, изображенной алфавитной символикой, живой генетический космический процесс которого был передан в мифах и с наибольшей глубиной отображен только в грузинском алфавите. Согласно грузинским источникам, «солнце» и «день» оба являются солнцем. Таким образом, «золотое руно» означает «тайну золота» – тайну «двух солнц».

По мифам грузинских хевсуретинцев, из 64 детей божьих, последний сын бога – это Яхсар с космической сестрой. Они всегда представляли одну пару и вместе поклонялись. Оба они «полу солнца» и объединяются в одно полное солнце.

В Грузии, в Кахетии обнаружено бронзовое изделие, которое имеет 4 ноги, 2 руки – это птицы, тело едино, головы два полусолнца – две свастики, вращающее солнце. Очевидно, что это слияние двух полусолнц, двух существ – космических брата и сестры. В соответствии с грузинским мышлением, это изображение является отражением «золотого руна» – «тайны двух солнц».

Изображение двух небесных номмо Дагонов (судана) близнецов брата и сестры, одна сторона которого мужчина, вторая бородастая – женщина. Фаэтон богини Афродиты золотого цвета, в которую впряжены птицы.

Необходимо коснуться темы лодки «Арго». Та же самая «Арг» – «Арка» – «Аргха» – небесная ладья, фаэтон солнца, включающий рождающую женскую энергию, колесо времени, солнечная, видимая круговая дорога, Ноев ковчег, небесный фаэтон. Ладья

означала церковь. Небесный корабль сравнен с человеческим телом.

В Грузии, в Мтатушети в с. Парсма обнаружен камень, на котором изображена небесная ладья.

Древнейшие народы мира до сегодняшнего дня донесли до нас знание о «тайне золотого руна» в виде зашифрованной символики. Его изображают в виде брата и сестры, сидящих на овце, в виде двуликого бога.

В начале III тысячелетия н.э. произошло космическое слияние двух полусолнц, космического брата и сестры, космических энергий «инь» и «янь», которое образовало единое «солнце», которое обуславливает «дежурство» IV начала мира – энергетики небо-огня. Именно это обусловило изменение полюсов на Земле – таяние ледяного покрова на полюсах. Эта энергетика отражается во всем в мире. Это энергетика «золотого руна», объединенного «солнца». Мир не будет существовать в противоположно действующих друг с другом энергетиках, но они сольются вместе. Наступит небесный рай, «золотой» век, настанет время большой гармонии в мире. Этот процесс неизбежен и находится в генетическом коде вселенной. Все объединяется, «становится целым». Мир возвращается к первоисточнику и готовится для перехода в новую цивилизацию.

Мы можем с большой гордостью заметить, что древнейшее космическое мышление, отображенное в грузинской мифологии и этнографии, археологии и мифологической символике, достойно стоит рядом с космическим мышлением народов стран больших цивилизаций.

THE GOLDEN FLEECE – THE MYSTERY OF TWO SUNS

Nazi Khaniashvili

The topic of the Golden Fleece is found in the mythology of almost all the world people. Thus, what are we dealing with?! According to the myth and ethnographic material, the symbol of “the Golden Fleece” – the sheep’s skin is hanged on the evergreen tree of life, which is identified with deity of fertility – the symbol of earth, substance.

As the topic of “the Golden Fleece” is associated with the myth about Argonauts, let’s see how Greeks themselves depicted “the Golden Fleece” in the picture, created according to the Greek myths: naked faceless woman and man sit on the sheep. According to the inscription on the picture, “the Golden Fleece” is not a sheep, but brother and sister, by the head of whom stands their mother.

Let’s consider the topic of twin brother and sister that is in the mythology of other people of the world. People of all the ancient civilizations have myth about twin brother and sister, who, afterwards, get married. Chinese mythology predicts when the connection-marriage will occur. And this indicates to the beginning of the III millennium A.D. when the cosmic two thousand years of Aquarius Age began. Also, according to the Sumerian mythology, the confluence-connection of twin brother and sister should occur in the beginning of III millennium.

The cosmic twin of human is its double, the second “I”, human’s cosmic shadow; it is also called “the twin in the clouds”.

In the Russian language, “The Golden Fleece” is pronounced as “Zolotoe Runo”. The word runo in Russian speech is used only in relation to “the Golden Fleece”. The word “rune” means “secret”, the

same “ra-un”. Both of them are the words of the Georgian alphabet: by the arcanas (secret) of Egyptian taro 19-r-ra-rae (19-r-ra-rae) is the sun, and 22-u-un (22-u-un), according to the Europeans’ runes is the “day”. The arcanas of Egyptian taro and Europeans’ “runes“ represent the cosmic knowledge on God, human and world depicted by alphabet symbols, the live genetic cosmic process of which has been transmitted into myths and reflected with greatest depth only in the Georgian alphabet. According to the Georgian sources, “the sun“ and “day“ are both the sun. Thus, “the Golden Fleece“ means “the secret of gold“ – the secret of “two suns”.

According to the myths of Georgian Khevsurians, of 64 God’s children, the last son of God is Yakhsar his cosmic sister. They have always represented one pair and worshiped together. They are both “half sun“ and unite into one full sun.

In Georgia, Kakheti, there has been found the bronze product having 4 legs, 2 hands ending in birds, with one body, the heads are two half suns – swastikas, rotating sun. It is evident that this is a confluence of two half suns, two creatures – cosmic brother and sister. According to the Georgian thinking, this image is the reflection of “the Golden Fleece” – “the secret of two suns”.

Depiction of two heavenly nommo of Dagon (sudan) of twin brother and sister, one side of which is man, the second bearded one is woman. Phaethon of goddess Aphrodite is golden, to which the birds are harnessed.

It is necessary to touch the topic of “argo” boat. The same “arg” – “arch” – “argkha” – heavenly boat, phaethon of the sun consisting of birth giving female energy, the wheel of time, solar visible circular road, Noah’s ark, heavenly phaethon. The boat represented the church. The heavenly vessel is compared with the human body.

In village Parsma in Mtatusheti, Georgia, the stone has been dis-

covered, in which the heavenly boat is depicted.

The ancient people of the world have brought the knowledge about the secret of “the Golden Fleece“ up to these days in the form of encoded symbols. It is depicted in the form of brother and sister sitting on the sheep, in the form of twofaced God.

In the III millennium A.D., the cosmic confluence of two half-suns, cosmic brother and sister, cosmic energies “in” and “yan” occurred, which has formed the united “sun”, which stipulates the “duty“ of IV origin of the world – the energy of sky and fire. Precisely this stipulated the change of the Earth poles, melting of the ice cover in the poles. This energy is reflected in everything in the world. This is the energy of “the Golden Fleece”, “united sun”. The universe will not exist in the energies acting oppositely with each other, but they will unite. Heavenly paradise, the “golden age”, the time of big harmony in the world will come. This process is inevitable and lies in the genetic code of the universe. Everything unites and “becomes whole”. The universe is returning to the original source and prepares for the transfer to the new civilization.

We can note with big pride that the ancient cosmic thinking reflected in the Georgian mythology and ethnography, archeology and mythological symbolism deservedly stands besides the cosmic thinking of people of the great civilization countries.

ავტორის მიერ გამოცემული ნიბნები:

1. „შესხმა ქართველთა და ქართველთა ენისაჲ“
/იოვანე - ზოსიმე / 2004 წ. და 2010 წ. 74 გვ.
2. „შეიცანი თავი შენი და შეიცნობ სამყაროს“
/გეგმა - კონსპექტი / 2006 წ. 64 გვ.
3. „ოქროს სანძისი – ორი მზის საიდუმლო“
ქართულ - რუსულ - ინგლისური ვარიანტი. 2008 წ. 20 გვ.
4. „სახელდებითისა წიგნთას პირველთათისადმნს: ჯურთა, კუართთა, მცხეთადმნს სუეტისა ცხოველისსას იბერიელთა სდროითისსდგანს. ამინ, უფლის წყალობანი“.
2010 წ. 60 გვ.
5. „ქართული გენი იბერიის ცივილიზაციათა სათავეებთან“
2012 წ. 423 გვ.
6. „ქართული ანბანი სომხების შექმნილი არ სეიძლება იყოს“
ქართულ - რუსულ - ინგლისური ვარიანტი.
2013 წ. 24 გვ.

ოქროს სანძისი –
ორი მზის საიდუმლო

ნაზი ხანიაშვილი

ტელ: 236-10-17

მობ: 558-25-52-97

ISBN 978-9941-0-5375-7

9 789941 053757